

Υ.ΠΕ.ΘΕ

Υδάτινοι Πόροι και Περιβάλλον Θεσσαλίας

ΑΦΙΕΡΩΜΑ – Αριστείδης Λαμπρούλης :
Ο Δήμαρχος, ο οραματιστής, ο αγωνιστής

Παράρτημα 1 (Κεφάλαιο ΙΙ).

Η ιστορία του οργανισμού ύδρευσης, ηλεκτροφωτισμού και αποχέτευσης Λάρισας

Από τις αρχές του 20^{ου} αιώνα, η Λάρισα, ο δήμος της και οι πολίτες του, αγωνίστηκαν συστηματικά για να ξεφύγουν από την καθυστέρηση και να εκσυγχρονίσουν την πόλη σε βασικότατους τομείς και υποδομές. Δύο από αυτούς ήταν ο ηλεκτροφωτισμός και η ύδρευση. Από το 1903 (Δημαρχία Αν. Ζαρμάνη) η πόλη διέθετε μελέτη για κατασκευή υδροηλεκτρικού έργου επί του Πηνειού (θέση Βερνέζι), ισχύος 24.000 ίππων, που είχε σκοπό να αξιοποιηθεί συνδυαστικά για τους δύο προαναφερόμενους σκοπούς. Οικονομικοί λόγοι δεν επέτρεψαν την αξιοποίηση αυτής της ιδέας και η πόλη οδηγήθηκε (απόφαση Δημοτικού Συμβουλίου 1909 - Δημαρχία Αχ. Αστεριάδη) σε παραχώρηση των δύο κρίσιμων τομέων της ύδρευσης και του ηλεκτροφωτισμού, για 50 χρόνια στην ιδιωτική Γαλλική εταιρία «Omnium».

Ουσιαστικά οι εργασίες ηλεκτροφωτισμού (εγκατάσταση γεννητριών, δίκτυο κ.λ.π.) άρχισαν το 1913 και από τις αρχές της επόμενης χρονιάς ηλεκτροδοτήθηκε μερικώς η πόλη. Ομοίως προχώρησαν οι αντίστοιχες εργασίες για την ύδρευση, χωρίς όμως να φέρουν αποτέλεσμα, για να διακοπούν οριστικά με την έναρξη του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου.

Μετά την λήξη του πολέμου η κατάσταση εξελίχθηκε άσχημα και η πόλη οδηγήθηκε αρκετές φορές σε εκρηκτικές καταστάσεις, δεδομένου ότι η «Omnium» περιόρισε την παραγωγή ρεύματος, ζητούσε ολοένα και περισσότερα χρήματα και, φυσικά, δεν είχε

καμία πρόθεση για περαιτέρω επενδύσεις, ούτε στην ύδρευση ούτε στον ηλεκτροφωτισμό.

Μετά από μερικά χρόνια (1923, Δημαρχία Δ. Παπαγεωργίου), ο Δήμος κήρυξε κατ' αρχήν έκπτωτη την εταιρία, δίνοντας ένα μικρό χρονικό περιθώριο να ανταποκριθεί στις υποχρεώσεις της, κάτι που βεβαίως δεν συνέβη, κατά μείζονα λόγο που η «Omnium» είχε μια «αδιόρατη» κάλυψη από κρατικές υπηρεσίες, κυρίως στο κέντρο.

Ακολουθήσαν διαμάχες, πρόστιμα από τον Δήμο, διαβουλεύσεις, κατασχέσεις σε βάρος της εταιρίας κ.λ.π., τα οποία οδήγησαν την «Omnium» να προτείνει την πώληση των «προνομίων» που από το 2013 της είχε εκχωρήσει η πόλη.

Ο Δήμος και οι Λαρισαίοι αξιοποίησαν την πρόταση αυτή, συγκέντρωσαν χρήματα και δημιούργησαν την πρώτη Λαρισαϊκή «Εταιρία Ηλεκτροφωτισμού και Υδρεύσεως», την ΕΥΗΛ(1925), η οποία αποτελεί τον πρόδρομο της σημερινής ΔΕΥΑΛ.

Στην εταιρία, εκτός από εύπορους ιδιώτες και, μερικώς, από άλλους συμπολίτες, συμμετείχε τελικά ως μέτοχος και ο δήμος Λάρισας. Την ίδια χρονιά (1925) έγινε, μετά από πολλές δυσκολίες, η εξαγορά των δικαιωμάτων της «Omnium» και η εταιρία αυτή έκλεισε το κύκλο της στην ηλεκτροπαραγωγή.

Στο πρώτο Διοικητικό Συμβούλιο της ΕΥΗΛ πρόεδρος ήταν ο Μιχαήλ Σάπκας. Παρά τις οικονομικές δυσχέρειες η ΕΥΗΛ έδωσε τελικά ξανά ηλεκτρικό ρεύμα στην πόλη, υπό το «άγρυπνο βλέμμα» της «Omnium», η οποία караδοκούσε για την ενδεχόμενη μη τήρηση της συμφωνίας καταβολής χρημάτων από την εξαγορά, ώστε στην περίπτωση αυτή να προβεί σε κατασχέσεις εις βάρος της ΕΥΗΛ.

Με όλα τα παραπάνω η πόλη γλύτωσε από την αναξιόπιστη «Omnium» και απέκτησε έναν αξιόπιστο οργανισμό για την διαχείριση του ηλεκτροφωτισμού και της ύδρευσης της. Ήταν καιρός πλέον να επικεντρωθεί το ενδιαφέρον στην ύδρευση της πόλης.

Ας δούμε πως περιγράφει την τότε κατάσταση ο αείμνηστος Λάζαρος Αρσενίου (*Έκδοση ΔΕΥΑΛ, 1991 : Η ύδρευση της Λάρισας -Το χθες και το σήμερα*) :

«Χτισμένη η Λάρισα πριν χιλιάδες χρόνια δίπλα στον Πηνειό, τον χρησιμοποιούσε, ανέκαθεν, για άμυνα και ύδρευση. Εξαιρέση έγινε στην αρχαιότητα, όταν η πόλη απέκτησε υδραγωγείο, με άγνωστη ακόμα πηγή τροφοδοσίας του. Το 1925, όμως. Η πόλη υδρεύονταν με το ίδιο εκείνο σύστημα, που είχαν καθιερώσει πριν 4.000 χρόνια οι Πελασγοί και που επανέφερε η τουρκοκρατία.

Δηλαδή, παίρνονταν νερό απευθείας από τον Πηνειό και ειδικότερα από το τμήμα του μέσα στην πόλη. Σε επίκαιρα σημεία της κοίτης του κατάσχευάστηκαν κατηφορικές πλακόστρωτες «αποβάθρες», οι «σκάλες» όπως τις έλεγαν, για να διευκολύνουν το κατέβασμα ανθρώπων και ζώων στο ποτάμι, για υδροληψία. Στο ποτάμι όμως χύνονταν και ακάθαρτα νερά από παρόχθιες συνοικίες, από κάποια εργοστάσια που άρχισαν να δημιουργούνται και από τις φυλακές του Φρουρίου, ενώ τα καλοκαίρια παίζοντας τα παιδιά με το νερό το θόλωναν και βρώμιζαν σε κάποιες περιπτώσεις, χώρια οι άφθονοι βάτραχοι, τα ψάρια, οι νεροφίδες που ενδημούσαν. Με τέτοιο νερό λοιπόν, γέμιζαν πέτσινους σάκκους χωρητικότητας 50 με 60 κιλά ο καθένας, οι ειδικευμένοι νερουλάδες ή «σακκάδες», το φόρτωναν σε ζώα, που τσαλαβουτούσαν και αυτά στο ποτάμι, ενώ συχνά το βρώμιζαν και το περιέφεραν κατόπιν στους δρόμους της πόλης να το πουλήσουν, διαλαλώντας το «νερό-νερό», όπως οι γυρολόγοι την πραμάτια τους.

Στο στόμιο του σάκκου, κατά το γέμισμά του, έβαζαν φύλλα δένδρων για να μη περνάνε τα βατράχια. Όταν όμως το ποτάμι ήταν θολό. Η άμμος έμπαινε στον σάκκο και πωλούνταν μαζί με το νερό. Για τα μικρόβια δεν υπήρχε κανένας τρόπος προστασίας.

Οι νοικοκυρές περιοριζόνταν στο να αφήνουν το νερό σε δοχεία, να «κατακάθεται», ρίχνοντας λίγη στύψη, ανίσχυρη φυσικά να ενοχλήσει τα μικρόβια. Αποτέλεσμα, ο κοιλιακός τύφος ενδημούσε προσβάλλοντας το 35% τουλάχιστον των κατοίκων, ιδίως τα καλοκαίρια, χώρια οι δυσεντερίες, οι παράτυφοι και οι άλλες ενοχλήσεις.

Στην δεκαετία 1920 – 1930 πέθαναν από τύφους 1.038 άτομα σε πληθυσμό 23.000. Δηλαδή κάθε τρεις μέρες πέθαινε ένας Λαρισινός από την κακή ύδρευση. Αλλά και όσοι δεν πέθαιναν ή και όταν ακόμα δεν αρρώσταιναν, τα καλοκαίρια, με τους καύσωνες και την ελονοσία, υπέφεραν το μαρτύριο της δίψας, όπως το βλέπουμε τώρα σκηνοθετημένο

στον κινηματογράφο, όταν υποτίθεται ότι κάποιοι διασχίζουν κάποια έρημο. Για τους Λαρισινούς, όμως, τότε, το μαρτύριο αυτό ήταν πραγματικό. Γιατρός ο Σάπκας το ήξερε καλύτερα από κάθε άλλον, καθώς και τις ταλαιπωρίες κάθε οικογένειας από αρρώστιες που το συνόδευαν, χώρια τις οικονομικές επιβαρύνσεις από τα φάρμακα και από τις στερήσεις από τις ημεραργίες που συνήθως δεν πληρώνονταν. Η κακή ύδρευση, λοιπόν, αποτελούσε, μάστιγα για τους κατοίκους.»

Την 21 Δεκεμβρίου 1925, στο πρώτο σχεδόν Δημοτικό συμβούλιο, ο Σάπκας έφερε το θέμα της ΕΥΗΛ για την ύδρευση. Και τότε εκδηλώθηκε σφοδρή αντίδραση. Από τους συμβούλους της παράταξής του, που είχε και την πλειοψηφία, κάποιοι εναντιώθηκαν από αντιπολιτευτική διάθεση, κάποιοι άλλοι από στενοκεφαλιά και κάποιοι, αυτοί ήταν και οι σκληρότεροι, από θιγόμενα συμφέροντα, που τώρα υποκινήθηκαν οργανωμένα στο παρασκήνιο. Όπως γίνεται από τον καθένα αντιληπτό, η απόκτηση συστηματικής ύδρευσης στην Λάρισα, θα εξαφάνιζε τους σακκάδες. Αλλά αυτοί συγκροτούσαν οργανωμένη συντεχνία με φοροαπαλλαγές και άλλα προνόμια χώρια η άγρια εκμετάλλευση των κατοίκων.

Τα καλοκαίρια, με τις αυξημένες ανάγκες σε νερό, η συμπεριφορά τους προς τις νοικοκυρές ήταν αυταρχική. Αξίωναν κατά κάποιο τρόπο να τους παρακαλάνε, και να τους παρέχουν περιποιήσεις. Και όλα αυτά για λίγο νερό που, κατά κανόνα, πληρώνονταν και ακριβότερα τα καλοκαίρια. Με άλλα λόγια εκμεταλλεύονταν την θέση τους βάνουσα και συχνά με αισχροσύνη. Πίσω από αυτούς βρίσκονταν όσοι πωλούσαν δέρματα, στύψι, πήλινα, τσίγγινα ή χάλκινα δοχεία για αποθήκευση νερού, σε μαγαζιά ή σπίτια. **Έτσι στην Λάρισα, υπήρχε σημαντική μερίδα ατόμων με συμφέροντα από την ανθυγιεινή ύδρευση, που δεν εννοούσε να τα χάσει, και ας βασανίζονταν συμπολίτες τους από αρρώστιες και ας πέθαιναν ακόμα και κάποιοι από αυτούς.**

Το Δημοτικό συμβούλιο δεν πήρε απόφαση. Το ίδιο επαναλαμβάνονταν και σε κατοπινές συνεδριάσεις του, που γίνονταν σχεδόν κάθε βδομάδα. Οι αντιφρονούντες δημοτικοί σύμβουλοι ματαίωναν την απόφαση, πότε με προσφυγή σε τυπικά κωλύματα και πότε με ακατάσχετη λογοδιάρροια πέρα από τα μεσάνυχτα, που κούραζε τους άλλους και τους έφερνε σε σημείο να αναβάλλουν. Η αντίδραση προέρχονταν από συμβούλους της πλειοψηφίας του Σάπκα. Και μάταια ο τελευταίος προσπαθούσε να τους

μεταπείσει. Οι έξη της μειοψηφίας ανήκαν στο ΚΚΕ, που για πρώτη φορά στην ιστορία του εξέλεξε στη Λάρισα συμβούλους και φυσικό ήταν αυτοί να τηρούν κάποια ουδετερότητα από απειρία και αμηχανία. Την 23 Φεβρουαρίου 1926 επρόκειτο να συνέλθει και πάλι το Δημοτικό Συμβούλιο. Κάλεσε αυτούς, τους έξη συμβούλους της μειοψηφίας, ο τότε γραμματέας της Περιφερειακής Επιτροπής Θεσσαλίας – Φθιώτιδας του ΚΚΕ Νίκος Ζαχαριάδης και τους είπε : - Αν δεν επιμείνετε απόψε να εγκριθεί η συμμετοχή του Δήμου στην ύδρευση, αύριο θα έχετε διαγραφεί από το κόμμα.

Στην συνεδρίαση του Δημοτικού Συμβουλίου οι σύμβουλοι του ΚΚΕ «έπιασαν την πόρτα». Εμπόδισαν τις πολυλογίες και ο κ. Βασκουδάκης πρότεινε από μέρους τους : «Εμείς εκπροσωπώντας την εργατική τάξη δηλούμε ότι από πάσης απόψεως συμφέρει η συμμετοχή του Δήμου εις την εταιρίαν «ύδρευσης». Δεν χρειάστηκαν άλλοι λόγοι και η πρόταση ψηφίστηκε. Ο Σάπκας έλεγε όσο ζούσε ότι η «ύδρευση έγινε και με την βοήθεια των αριστερών».

Στην συνέχεια οι εξελίξεις υπήρξαν ραγδαίες. Ο Δήμος απέκτησε το 51% της ΕΥΗΛ, εγγυήθηκε για την χρηματοδότηση των έργων ύδρευσης, εξασφάλισε την αντιπροσωπευτική συμμετοχή των πολιτών στην διοίκηση και καθιέρωσε την συμμετοχή διακεκριμένων προσώπων που θα παρακολουθούσαν την λειτουργία της (Εφέτης, Εμπορικός Σύλλογος, Επιθεωρητής Δημοσίων Έργων, κ.λ.π.).

Παρόλα αυτά η μάχη της καθιέρωσης της ΕΥΗΛ και της άσκησης των δικαιωμάτων της δεν υπήρξε ανέφελη. Ξεσηκώθηκαν (ιδιοτελώς) αντιδράσεις από διάφορες πλευρές (π.χ. συντεχνία «σακκάδων», που έχαναν την δουλειά της διανομής του νερού, παρασκηνιακές ενέργειες στην Αθήνα από ιδιωτικά συμφέροντα που είχαν ενδιαφέρον για την κερδοσκοπική εκμετάλλευση κυρίως του νερού αλλά και του ηλεκτρικού ρεύματος της Λάρισας), συνεπικουρούμενοι από πολιτικά και τοπικά στελέχη.

Η αγανάκτηση των Λαρισαίων στα φαινόμενα αυτά εκφράστηκε με συλλαλητήρια και διαμαρτυρίες. Μάλιστα σε μία από αυτές ένα στέλεχος του ΚΚΕ, ο Ηλίας Φρυτζαλάς, συνελήφθη και εκτοπίστηκε ως «υποκινητής» των αντιδράσεων !

[σημείωση : Η ιστορία της προσπάθειας των Λαρισαίων να περάσουν σε μια νέα εποχή, σχετικά με το αγαθό που ονομάζεται «ύδρευση», επιβεβαιώνει ότι μόνο με πραγματικούς αγώνες και, αναπόφευκτα, με ρήξεις και συγκρούσεις μπορεί να υπάρξει ουσιαστική πρόοδος σε μια κοινωνία].

Τελικά με την επίτευξη της νομοθέτησης από την Βουλή για την εκτέλεση έργων στη Λάρισα και την αντίστοιχη δανειοδότηση, άρχισαν τα έργα με βάση την μελέτη του καθηγητή του ΕΜΠ Αλ. Σίνου, με πρόβλεψη για υδροδότηση 24.000 κατοίκων.

Έτσι φθάσαμε στην ιστορική ημερομηνία της 7^{ης} Δεκεμβρίου 1930 που έγιναν τα εγκαίνια των έργων ύδρευσης, με την παρουσία του Πρωθυπουργού Ελευθερίου Βενιζέλου.

Να πως περιγράφει τη στιγμή ο Λάζαρος Αρσενίου :

«Και πατώντας κάποιο κουμπί ο Βενιζέλος ξεχύθηκε νερό στα σπίτια και στα καταστήματα. Οι Λαρισινοί απόκτησαν τώρα νερό αποστειρωμένο, υγιεινό, από τα καλύτερα ποιοτικά και κυρίως άφθονο».

Και πιο κάτω :

«Οι νοικοκυρές που υπέφεραν μαρτύρια από την λειψυδρία και από την βαναυσότητα των σακκάδων, είχαν τώρα στην διάθεσή τους με ένα απλό στρίψιμο της κάνουλας όσο νερό ήθελαν, για καθαριότητα και μπουγάδες. Τα σπίτια άρχισαν να πλουτίζονται με μπανιέρες και αυτοσχέδια λουτρά και με λουλούδια οι αυλές και τα μπαλκόνια. Το μαρτύριο του νερού και οι τύφοι αποτελούσαν εφιαλτική πλέον ανάμνηση.

Τα έργα για την ύδρευση στοιχίσαν κάπου 20.000.000 δραχμές, ποσό τεράστιο τότε. Και όπως είπε στα εγκαίνια ο Σάπκας, το ποσό αυτό τα κάλυψαν εξ' ολοκλήρου οι κάτοικοι, χωρίς να βάλει μια δραχμή το κράτος. Το άκουσε ο Βενιζέλος και το σημείωσε. Μετά τα εγκαίνια κάλεσε τους Αθηναίους δημοσιογράφους που τον συνόδεψαν στην Λάρισα και δήλωσε :

Να γράψητε παρακαλώ εις τας εφημερίδας σας ότι τα έργα υδρεύσεως και ηλεκτροφωτισμού της Λαρίσης, ετελέσθησαν δια μόνον των οικονομικών δυνάμεων του τόπου, επί τη βάσει ενός ιδιοτύπου νόμου, την έκδοσιν του οποίου προεκάλεσεν ο Δήμος Λαρίσης και να καλέσητε του Δημάρχους

όλων των πόλεων της Ελλάδος, να λάβουν υπόδειγμα εις την εκτέλεσιν δημοτικών έργων την Λάρισαν»

Επιστρέφοντας στην Αθήνα ο Βενιζέλος απέστειλε στον Σάπκα την ακόλουθο επιστολή :

Αθήναι 9 Δεκεμβρίου 1920

Κύριε Δήμαρχε

Αισθάνομαι την ανάγκην να Σας διαβεβαιώσω μίαν ακόμη φοράν, ότι η τελευταία επίσκεψις μου εις Λάρισαν υπήρξε δι' εμέ λουτρόν ενισχύσεως της αισιοδοξίας μου. Το να βλέπη κανείς ότι επαρχιακή πόλις κατορθώνει, υπό την Διοίκησιν ενός εμπνευσμένου δημάρχου, να παρουσιάση εν μέσσω μάλιστα μιας οικονομικής κρίσεως τοιαύτα έργα προόδου, οια εκείνα που θαυμάσαμε προχθές εις Λάρισαν, αποδεικνύει ποια βήματα προόδου ημπορεί να πραγματοποιήσῃ η Ελλάς, εάν όλοι οι Δήμοι και οι κοινότητες εμπνευσθούν από το ωραίον παράδειγμα της Λαρίσης. Παρακαλώ να γνωρίζητε ότι οσάκις κατά την εκτέλεσιν του φιλοπροόδου έργου Σας, προσκόπτητε εις τας συνήθεις υπηρεσιακάς βραδύτητας, δύνασθε να γράφητε προσωπικώς, όπως διατάσσω την επίσπευσιν της υποθέσεως.

Μετ' εξαιρέτου τιμής

ΕΛ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ

Ο Βενιζέλος ήξερε ότι ο Σάπκας ανήκε στο αντίπαλο κόμμα, στο Λαϊκό. Και όχι μόνο δεν δίστασε να τον επαινέσει και δημόσια, αλλά όπως λέγεται πρότεινε να του αναθέσει αρμόδιο υπουργείο, για να προωθήσει παρόμοια έργα με τον λαρισινό τρόπο και σε άλλες πόλεις. Ο Σάπκας, τηρώντας τα πολιτικά ήθη της εποχής του, δεν δέχθηκε».

Ήδη η πόλη της Λάρισας είχε πλέον κερδίσει, εκτός από τον ηλεκτροφωτισμό, και το στοίχημα της ύδρευσης.

Σε ότι αφορά την ΕΥΗΛ, λόγω των επιτυχιών που είχε καταγράψει, πάντοτε προκαλούσε το ενδιαφέρον ιδιωτών – επενδυτών να την αποκτήσουν και να την λειτουργήσουν ώστε να παράγουν (ιδιωτικό) κέρδος.

Τελικά ο κύκλος (για εκείνη την εποχή) έκλεισε με την απόφαση η ΕΥΗΛ να αποτελέσει κοινωφελή, Τοπικά Αυτοδιοικούμενο, Οργανισμό. Στις 10 Αυγούστου 1940 μετονομάστηκε σε «Οργανισμό Ύδρευσης και Ηλεκτροφωτισμού Λάρισας» δηλαδή

ΟΥΗΛ και συνέχισε , με όλα τα προβλήματα της «πικρής» δεκαετίας του 1940 (πόλεμος, εμφύλιος κ.λ.π), να προσφέρει απρόσκοπτα τις υπηρεσίες στους Λαρισαίους, καθώς και πολύπλευρο κοινωνικό και πολιτιστικό έργο.

Μια άλλη σημαντική στιγμή στην ιστορία του ΟΥΗΛ είναι το 1960, όταν η νεοϊδρυθείσα κρατική Ηλεκτρική Εταιρία, η ΔΕΗ, εξαγόρασε από τον ΟΥΗΛ το προνόμιο της ηλεκτροπαραγωγής, απέκτησε τις σχετικές εγκαταστάσεις και το δίκτυο καθώς και ένα μέρος του προσωπικού της, το οποίο οικειοθελώς μεταφέρθηκε στη ΔΕΗ.

Την περίοδο εκείνη υπήρξαν συζητήσεις στον Δήμο και για τα έργα αποχέτευσης της πόλης. Ο Δήμος κράτησε τον τομέα αυτό στις δικές του υπηρεσίες. Για τα πρώτα έργα αποχέτευσης υπήρξε τελικά κάποια έμμεση χρηματοδότηση μέσω εκποίησης ομολόγων του ΟΥΗΛ.

Είχαμε ήδη περάσει σε μια εποχή συζητήσεων για την δημοτικοποίηση του οργανισμού ύδρευσης. Άλλωστε το προνόμιο του ΟΥΗΛ να υδροδοτεί την πόλη είχε λήξει από το 1956 και με διάφορες παρατάσεις επεκτάθηκε έως το 1974, οπότε ο Δήμος είχε πλέον το δικαίωμα εξαγοράς του μεριδίου μετοχών από ιδιώτες. Τελικά μετά από πολλές ταλαντεύσεις, διοικητικές και νομικές δυσκολίες, αντιδράσεις και πικρίες από την πλευρά των διαχειριστών του ΟΥΗΛ, αποφασίστηκε η μετατροπή του ΟΥΗΛ σε «Δημοτική Επιχείρηση Ύδρευσης Λάρισας» (ΔΕΥΛ). Ήταν η 30^η Νοεμβρίου 1973.

Ακολούθησαν οι «περιπετειώδεις» διαδικασίες παράδοσης και παραλαβής (πιέσεις, ασφαλιστικά μέτρα κ.λ.π.) και τελικά από τον Φεβρουάριο του 1974 ο Δήμος κατείχε πλέον και ουσιαστικά την ΔΕΥΛ.

Στο μεταξύ οι πιεστικές ανάγκες της πόλης για έργα αποχέτευσης, οδήγησαν πολύ σύντομα τον Δήμο (Δημαρχία Αγ. Μπλάνα), με ομόφωνη απόφαση του Δημοτικού Συμβουλίου, στην ενσωμάτωση του τομέα αποχέτευσης στην ΔΕΥΛ.

Και εγένετο ΔΕΥΑΛ (1977)